

[Frits Clausen.]

belt forkasteligt, at Mænd, der lønnes af Staten, fortrænger andre Statsborgere i det Arbejde, som de kunde have nogen Fortjeneste af; men selvfølgelig maa Staten saa ogsaa lønne sine Embedsmænd saaledes, at den kan faa de mest duelige Folk i sin Tjeneste. Af den Grund er der ogsaa i Lovforslaget foreslaaet en noget højere Lønning til Befalingsmændene, end de hidtil har faaet.

Der er yderligere foreslaaet visse Ændringer i Befalingsmændenes Stilling. Den vigtigste af dem er, at der er indført engagerede Underofficersstillinger, hvorunder Officererne forretter Tjeneste i 3—10 Aar. Under denne Tjenestetid gives der dem baade en Uddannelse, der gør det muligt for dem efter Hjemsendelsen at gaa over i anden Stats- eller Kommunal-tjeneste, og et aarligt Gratiale, som dog først udbetales dem ved Hjemsendelsen. Man kan selvfølgelig ikke lade alle disse Befalingsmænd avancere op i Embedsstillinger alene af den Grund, at der vilde blive alt for daarlige Avancementsmuligheder, og derfor foreslaas det, at de Underofficerer, der skal blive som faste Befalingsmænd, udtages efter en passende Tjenestetid, f. Eks. 8 Aar. De inddeles saa i to Kategorier, hvoraf den ene omfatter dem, der er egnede til at være militære Førere og Lærere, og den anden dem, som er bedre egnede til administrativt Arbejde. De første udnævnes efter en passende Uddannelse til Officerer og fortsætter som saadanne, medens de, der synes bedre egnede til administrativt Arbejde, udnævnes til Officerianter og kan forfremmes videre til Intendanten.

Gennem disse Bestemmelser er der givet den egnede Soldat Mulighed for stadig at kunne blive forfremmet, saa at han, selv om han begynder som Underofficer, i hvert Fald aldrig behøver at opgive Haabet om at ende som General. Selv om det i Praksis kun skulde komme til at gælde for nogle ganske faa, i saa Tilfælde da ogsaa meget egnede og fremragende Befalingsmænd, maa denne Bestemmelse dog være en betydelig Forbedring af den nuværende Ordning, hvor f. Eks. en Mand, der bliver Sergent og ikke straks kommer videre paa Oversergent-skolen, er udelukket fra al videre Forfremmelse.

Det er dog givet, at den militære Uddannelse og Øvelse alene ikke kan skabe et stærkt Forsvar; der maa ogsaa skabes et tilstrækkeligt og godt Materiel, og hvad dette Spørgsmaal angaar, maa jeg tilstaa, at der i Forslaget mangler nærmere Bestem-

melse for Beløbene til Anskaffelse af Materiel til Landhæren, ligesom der for Resten ogsaa mangler Bestemmelser for de civile Institutioner under Forsvaret og Overgangsbestemmelser fra den gældende Lov til den foreslaaede. Jeg har i disse Spørgsmaal savnet den hertil nødvendige sagkyndige Hjælp, men disse manglende Enkelt-heder vil let kunne indføjes, dersom dette Forslag, hvad jeg haaber, maa blive brugt som Grundlag for en gennemgribende Forbedring af vore Forsvarskræfter.

Forslaget er overhovedet holdt i en Form, der kan give Loven den Smidighed, en Forsvarslov maa have i en Tid, hvor Militærteknikken udvikler sig i en saadan Fart, at alle de lovfastede Organisationsbestemmelser kan blive forældede fra den ene Dag til den anden. Derfor er der heller ikke foreskrevet Enkelt-heder om Forsvarets Inddeling, men der er føjet nogle Bilag til Lovforslaget, som antyder, hvorledes det kunde tænkes organiseret i Dag.

Lovforslaget indeholder nøjagtig Bestemmelse om, hvem der skal indkaldes, hvor længe Indkaldelsen skal vare, Antallet af foresatte, Embeds- og Bestillingsmænd, deres Forfremmelsesmuligheder o. s. v. Desuden indeholder det ogsaa en nærmere Bestemmelse om Flaadens og Luftværnets Materiel.

Der er gennem dette Lovforslag skabt Muligheder for Oprettelse af et dansk Værn, som ikke alene kan beskytte vort Land og hævde Neutraliteten i vore Færvande, men som har Muligheder for at afværge et Angreb gennem Luften, hvor dette maatte ske. Der er til dette sidste Formaal foreslaaet oprettet en Landstorm, der hurtigt kan mobiliseres og sættes ind, hvor det maatte kræves. Denne Landstorm er af praktiske Grunde inddelt efter Udskrivningskredse.

Men hvad der gør et Forsvar stærkt, er ikke alene det, at der er Folk, der kan skyde med Kanoner og har en Kanon, der kan skyde, men det gælder først og fremmest om at have Folk, der er villige til at lade sig selv skyde ned ved deres Kanon, og derfor maa den militære Uddannelse gaa parallelt med en Styrkelse af den nationale Vilje til Selvhævdelse, der maa forberedes ved en national Karakterdannelse i Skoler og i Ungdomsaarene, hvor den udmærket kan forenes med en tvungen Deltagelse i Skydeøvelser og andre militære Forberedelsesøvelser. Disse Krav er dog ikke fremsat i det foreliggende Lovforslag, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem ved denne Lejlighed, selv om jeg vil fremhæve,